

Biserica – Partea 1

***„Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui.”
Matei 16:18***

Există multe biserici care se identifică drept creștine, purtând o mare varietate de nume și având credințe diferite în ceea ce privește învățăturile lui Isus și ale apostolilor săi. Când luăm în considerare aceste diferențe de punct de vedere, nu este nepotrivit, credem noi, să ne întrebăm ce ne spune Biblia despre ce este cu adevărat biserica și care este scopul divin în ceea ce o privește. Există vreo modalitate de a ști care este adevărata biserică, sau toate grupurile confesionale împreună alcătuiesc adevărata biserică?

Cuvântul „biserică” nu apare în Vechiul Testament, iar prima sa utilizare în Noul Testament a fost făcută de Isus când i-a spus lui Petru, așa cum se menționează în versetul nostru de deschidere, că „puterile morții” nu vor birui împotriva ei. În acest verset, cuvântul „biserică” este o traducere a cuvântului grecesc „ekklesia”, care înseamnă „chemare” sau „selecție”. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Eu v-am ales din lume” (Ioan 15:19). În esență, biserica este o comunitate de oameni care, acceptând invitația lui Cristos, s-au separat de lume.

Biserica nu este o clădire, deși cuvântul „biserică” este adesea folosit pentru a desemna locul în care se adună o congregație. Dacă expresia „casă de adunare” ar fi folosită mai universal pentru a descrie

locul de adunare e ă al unei congregații, aceasta ar putea ajuta la diminuarea unor neînțelegeri care predomină cu privire la adevărata semnificație a cuvântului „biserică” în sine.

În timpul slujirii sale, Isus a folosit cuvântul „biserică” doar de trei ori. O dată a fost în remarcă sa către Petru; și de două ori cu altă ocazie, când îi instruia pe ucenicii săi cu privire la procedura corectă de a trata neînțelegerile care ar putea apărea între ei. (Matei 18:17). Următoarea apariție a cuvântului este în Faptele Apostolilor 2:47, după relatarea celor trei mii care L-au acceptat pe Cristos datorită predicii lui Petru din Ziua Cincizecimii. Este o afirmație simplă, care spune doar că „Domnul adăuga zilnic la biserică pe cei ce erau mântuiți”.

În această simplă constatare a faptelor există loc pentru reflecție. Numai în Ziua Cincizecimii, trei mii de oameni s-au identificat cu „biserica”, iar de atunci încolo au existat „în fiecare zi” convertiți suplimentari, și totuși nu există nicio mențiune despre vreun serviciu formal de inițiere în afară de botezul cu apă. Toți acești convertiți erau evrei. Când, sub slujirea convingătoare a apostolului, au recunoscut că Isus, pe care conducătorii lor L-au răstignit, era într-adevăr Mesia promis, au crezut în El și au fost botezați.

Era atât de simplu! Mai târziu, pe măsură ce numărul ucenicilor a crescut și s-au adunat pentru zidire reciprocă, aceste grupuri de oameni au fost numite biserici. În Faptele Apostolilor 11:22 citim despre „biserica care era în Ierusalim”. În Romani 16:5, Pavel transmite salutări „bisericii care este în casa lor”, adică casa Priscilei și a lui Aquila.

Din aceste texte reiese ideea că, în acele zile de început ale creștinismului, fiecare grup de credincioși, indiferent de mărimea și locația sa, era considerat o biserică. Într-adevăr, era o biserică, deoarece fiecare astfel de adunare de credincioși era alcătuită din cei care, prin Evanghelie, fuseseră chemați să se separe de lume și să urmeze pașii lui Isus.

Aceste grupuri individuale nu purtau nume confesionale. Ele erau identificate după locația lor, fiind menționate ca biserica din Ierusalim, biserica din Filipi, biserica din Roma sau, în unele cazuri, biserica care își ținea întrunirile în casa unuia sau altuia dintre credincioși.

În Apocalipsa, capitolele 2 și 3, sunt menționate șapte biserici, identificate după orașele în care se aflau, și li se trimit mesaje speciale. Există motive să credem că aceste șapte biserici sunt, într-un mod simbolic, reprezentative pentru toți credincioșii din diferite perioade de timp, începând de la Cincizecime și continuând până în prezent. Aceasta este o altă utilizare, mai largă, a cuvântului „biserică”, ca descriere a tuturor celor din orice loc pe care Domnul îi privește ca fiind chemați din lume pentru a-L sluji pe El și cauza Sa.

Isus avea în minte un sens larg, mai general al cuvântului când i-a spus lui Petru că „puterile morții” nu vor birui biserica. Aceasta este și aplicația pe care o face Pavel când, în Efeseni 1:22,23, vorbește despre Cristos ca fiind „Capul peste toate lucrurile pentru biserică, care este trupul Lui”. În acest sens, Pavel scrie din nou despre „Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului”. 1 Timotei 3:15

În 1 Corinteni 12:12,13, Pavel dezvoltă ideea că Biserica este „trupul” lui Cristos. El spune: „Trupul omului are multe mădulare, dar toate aceste mădulare alcătuiesc un singur trup. La fel este și cu trupul lui Cristos. Unii dintre noi sunt iudei, alții sunt neamuri, unii sunt robi, iar alții sunt liberi. Dar toți am fost botezați într-un singur trup printr-un singur Duh și toți avem parte de același Duh.”

Cum să te alături

Cum devine cineva un potențial membru al bisericii – adică al bisericii care a fost întemeiată de Isus și de apostoli? Faptele Apostolilor 2:47, citat mai devreme, spune că „Domnul adăuga zilnic la biserică pe cei ce erau mântuiți”. Acest lucru indică faptul că a deveni membru al bisericii Domnului depinde de El. Credem că acest lucru ar fi recunoscut de toți creștinii. Totuși, cum anume adaugă Domnul membri la biserică și ce condiții trebuie îndeplinite pentru a fi recunoscut de Domnul ca aparținând bisericii Sale?

Pe scurt, Scripturile indică pașii de apropiere de biserică ca fiind, în primul rând, o recunoaștere plină de pocăință a faptului că suntem membri ai unei rase blestamate de păcat și pe moarte și că, prin urmare, nu am putea avea nicio poziție înaintea lui Dumnezeu prin propria noastră neprihănire. (Isaia 64:6; Marcu 2:17; Faptele Apostolilor 26:20). Urmează acceptarea lui Isus Cristos ca Mântuitor și Salvator personal al nostru, realizând că numai prin valoarea sângelui Său vărsat putem fi acceptați de Dumnezeu. Faptele Apostolilor 13:38,39; 16:31; Romani 3:21-23; 5:1

Apoi, pe baza încrederii noastre în meritul sângelui vărsat al Răscumpărătorului, suntem invitați să ne prezentăm cu devotament fără rezerve pentru a face voia lui Dumnezeu în mod c . Am putea vorbi despre aceasta ca despre o „consacrare” a noastră față de Dumnezeu. Să subliniem că această consacrare se face față de Dumnezeu, nu față de om, nici față de vreo organizație pământească.

Biblia este foarte explicită cu privire la ceea ce va însemna această consacrare în viețile noastre. Isus a spus: „Dacă cineva vrea să vină după Mine [să fie ucenicul Meu], să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.” (Luca 9:23). A te lepăda de sine nu înseamnă doar a renunța la vreo plăcere sau satisfacție mărunță pentru o perioadă scurtă de timp, sau chiar pentru totdeauna. Este, mai degrabă, așa cum sugerează expresia, o negare completă a sinelui. Este același cuvânt pe care l-a folosit Isus când a prezis că Petru îl va nega de trei ori că îl cunoaște (Matei 26:33, 34). Astfel, a te lepăda de tine însuși înseamnă să ne refuzăm complet dreptul de a recunoaște propria voință și să acceptăm în schimb voința lui Dumnezeu, așa cum este exprimată prin Cristos și Scripturi.

Care este voia divină pentru cei care, răspunzând invitației lui Isus, se lepădă complet de sine? Ea este exprimată în invitația Sa ulterioară de a-și lua crucea în fiecare zi și de a-L urma. Isus a folosit simbolismul purtării crucii pentru a denota intrarea în moarte. Când Isus a adresat această invitație, El Însuși își dădea viața în jertfă. Jertfa Sa a fost desăvârșită la Golgota, când a strigat: „S-a sfârșit.” Ioan 19:30

Cei care acceptă invitația lui Cristos de a-și lua crucea și a-L urma, la fel, își dau viața în slujire

sacrificială. Nu toți sunt literalmente răstigniți, deși la începutul erei creștine unii au fost. Mulți au suferit martiriul în alte moduri. În cazul fiecărui urmaș al Domnului, însă, disponibilitatea de a sluji și de a suferi indiferent de consecințe trebuie și va fi prezentă.

Această chestiune a urmării pașilor lui Isus este descrisă de Pavel ca fiind „împreună cu El în asemănarea morții Sale” (Romani 6:5). Înainte de a veni la Cristos, eram „morți în greșeli și păcate” (Efeseni 2:1). Totuși, prin credința ascultătoare în meritul sângelui Său vărsat, suntem eliberați de condamnarea adamică. Totuși, murim; nu ca păcătoși, ci ca jertfitori împreună cu Isus. Pavel a exprimat această idee când a scris: „Vă îndemn, dar, fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, care este slujba voastră rezonabilă.” Romani 12:1

Botezați în Cristos

În Romani 6:3,4, Pavel a scris: „Nu știți că toți cei care am fost botezați în Cristos Isus am fost botezați în moartea Lui? Am fost, așadar, îngropați împreună cu El prin botezul în moarte, pentru ca, așa cum Cristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” Botezul la care se face referire aici nu este în apă, ci în Cristos și în moartea Lui.

Cuvântul „botez” din Noul Testament este tradus dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „a îngropa” sau „a scufunda”. Botezul nostru în Cristos este îngroparea voinței noastre în voia Lui. Este un botez

al morții, deoarece voia lui Dumnezeu este ca noi să murim împreună cu El.

În Apocalipsa 20:4, această idee este simbolizată prin cuvântul „decapitați”. Aici citim despre cei care sunt „decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu”. Aceasta nu se referă la o decapitare literală, ci la renunțarea la voința noastră, reprezentată de capul nostru, și la acceptarea lui Cristos ca al nostru. Efeseni 5:23; Coloseni 1:18

Pavel dezvoltă mai departe acest punct, spunând: „Prin un singur Duh am fost botezați toți într-un singur trup” (1 Corinteni 12:13). Prin influența Duhului Sfânt, prin Cuvântul Adevărului, suntem atrași către Domnul și conduși de iubirea Lui să ne prezentăm în deplină consacrare față de El. Deoarece această consacrare înseamnă renunțarea la voința noastră proprie și acceptarea voinței lui Dumnezeu în Cristos, Isus devine astfel Capul nostru, iar noi devenim membri ai bisericii, care este trupul Său, dacă suntem credincioși în fața lui Dumnezeu, chiar până la moarte. Apocalipsa 2:10

Astfel, vedem cum Dumnezeu, prin puterea Duhului Său, adaugă membri potențiali la Biserica lui Cristos. Rolul nostru în acest proces, ca indivizi, este pur și simplu să ne supunem influenței Duhului Său și să urmăm pașii indicați de Cuvântul divin; adică pașii pocăinței, acceptării lui Cristos și prezentării noastre în deplină consacrare pentru a face voia lui Dumnezeu.

Putem ști, după ce am parcurs acești pași, dacă Dumnezeu ne-a primit și ne recunoaște ca membri în probă ai bisericii, trupul lui Cristos? Noi credem că da. Pavel a spus, într-un text deja citat, că, fiind

„Îngropați împreună cu El prin botez în moarte, ca, după cum Cristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa să și umblăm noi în o viață nouă” (Romani 6:4). Umblăm noi cu bucurie în „o viață nouă”?

Pavel a scris, de asemenea: „Dacă cineva este în Cristos, este o făptură nouă; lucrurile vechi au trecut; iată, toate lucrurile au devenit noi.” (2 Corinteni 5:17). Au trecut oare lucrurile vechi care aparțineau „vremurilor trecute” ale vieții noastre, în sensul că nu mai au nicio atracție reală pentru noi? (Efeseni 2:3). Ne găsim oare cele mai mari bucurii în lucrurile noi ale Domnului — noua noastră vocație de slujire divină — noile noastre speranțe, noi țeluri, noi ambiții?

După ce am făcut acest pas de consacrare deplină Domnului, foștii noștri prieteni și rude s-ar putea să nu ne înțeleagă. În unele cazuri, s-ar putea chiar să ne persecute. În orice caz, nu vor mai găsi în noi același grad de prietenie, pentru că nu vor mai fi în armonie cu noul nostru mod de viață. Nu-i vom iubi mai puțin și nu vom înceta să facem tot ce putem pentru ei, dar vom învăța că căile lumii și căile poporului consacrat al lui Dumnezeu sunt adesea foarte îndepărtate una de alta. Trăim noi această experiență?

Pavel a scris din nou: „Ochii n-au văzut, urechile n-au auzit, și nici n-au intrat în inima omului lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc.” Apoi adaugă: „Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 2:9,10

Ne conduce oare Domnul zi de zi spre o apreciere mai profundă a adevărilor minunate cuprinse în Cuvântul Său? Sunt oare „lucrurile ascunse” ale Cuvântului Său, referitoare la chemarea noastră în Cristos Isus, înțelese mai clar pe măsură ce căutăm să cunoaștem și să împlinim voia Lui? Dacă da, avem o dovadă suplimentară că El ne-a acceptat consacrarea și ne conduce pe calea neprihănirii.

Isus Însuși ne dă o asigurare foarte clară cu privire la starea noastră înaintea lui Dumnezeu. Mai întâi, El declară: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6:37). Câteva versete mai târziu, El continuă spunând: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis.” (versetul 44). Dacă am simțit puterea atrăgătoare a lui Dumnezeu prin Cristos, de ce altă asigurare mai avem nevoie decât aceasta?

Într-adevăr, bucuria noastră în lucrurile spirituale ale noului mod de viață pe care îl urmăm; pierderea interesului nostru pentru lucrurile vechi ale cărnii și ale lumii; o oarecare neînțelegere și poate chiar persecuție din partea lumii; aprecierea noastră crescândă pentru lucrurile spirituale, în special în ceea ce privește chemarea noastră cerească – toate acestea sunt dovezi că consacrarea noastră a fost acceptată de Dumnezeu și că am fost de fapt „botezați” în Cristos.

Botezul cu apă

Se ridică în mod firesc și pe bună dreptate întrebarea privind botezul cu apă, întrucât Isus Însuși a fost botezat cu apă, iar noi trebuie să-l urmăm pașii. Care este scopul botezului cu apă? Ioan Botezătorul boteza pentru pocăință. (Matei 3:11). El nu putea

înțelege de ce Isus a cerut botezul, pentru că știa că Isus nu era un păcătos, ci dimpotrivă, era Cel sfânt și drept. Matei 3:13-15; Evrei 7:26

Botezul lui Ioan se aplica numai membrilor națiunii iudaice. El simboliza întoarcerea lor la legământul cu Dumnezeu sub care El se afla în relație cu întreaga națiune — legământul făcut la Muntele Sinai. Botezul lui Ioan avea, de asemenea, scopul de a-i pregăti pe iudei să-L primească pe Mesia lor, pe Cristos Isus, când slujirea Lui urma să înceapă. Marcu 1:4,5; Luca 1:13-17; Faptele Apostolilor 13:24,25

Isus nu a fost botezat pentru pocăința de păcat. Când i-a cerut lui Ioan să-L boteze, El a spus pur și simplu: „Lasă să fie așa acum; căci așa se cuvine să împlinim toată neprihănirea” (Matei 3:15). Exemplul lui Isus este cel pe care îl urmăm în botezul nostru cu apă. Pentru El, acesta era un simbol al legământului Său de a muri jertfitor și al speranței Sale, dacă va fi găsit credincios, de a fi înviat din morți.

Cât de potrivit ilustrează scufundarea în apă aceste două gânduri. Când cineva este coborât în apă de către cel care îl botează, el devine neajutorat în mâinile acestuia și ar rămâne îngropat, ca în moarte, dacă nu ar fi ridicat din apă. Astfel, în consacrarea noastră ne predăm pentru a muri cu Cristos, inspirați de promisiunile lui Dumnezeu că vom fi înviați la înviere, așa cum a fost Isus, pentru a fi asociați cu El în marea lucrare viitoare a împărăției Sale. Romani 6:4,5; Filipeni 3:10,11

Botezul cu apă este, așadar, un simbol frumos al adevăratului nostru botez în Cristos. El nu este esențial în sensul că ar fi o rânduială mântuitoare.

Totuși, întrucât cei care sunt cu adevărat eligibili pentru scufundarea în apă și-au renunțat la voința proprie și s-au angajat să împlinească voia Domnului, ei vor recunoaște că aceasta face parte din voia Domnului pentru ei și se vor supune cu bucurie. Orice altă atitudine ar indica ceva mai puțin decât o iubire totală pentru voia lui Dumnezeu.

Organizarea Bisericii

Scripturile nu indică faptul că diversele grupuri locale de chemați din acei primi ani ai creștinismului aveau vreo organizare elaborată, și nici Biblia nu învață că acesta era planul lui Dumnezeu pentru biserică. Cu toate acestea, ucenicii din acea vreme nu erau lipsiți de o anumită organizare. Adunările lor nu erau lipsite de ordine, iar diverse privilegii de slujire erau atribuite diferitelor persoane în funcție de abilitățile lor. Matei 25:15; 1 Corinteni 14:40; 2 Tesaloniceni 3:6,7; Tit 1:5

În structura Bisericii primare, Isus era recunoscut în mod universal ca Cap. Acest lucru era în concordanță cu propriile instrucțiuni ale lui Isus către ucenicii Săi, când a spus: „Unul singur este Domnul vostru, și anume Cristos; iar voi toți sunteți frați.” (Matei 23:8). Pavel a scris: „Cristos este Capul Bisericii; El este Mântuitorul trupului.” (Efeseni 5:23). În 1 Corinteni 11:3, el prezintă aceeași idee, spunând că „Capul fiecărui bărbat este Cristos; ... iar Capul lui Cristos este Dumnezeu.”

Isus nu este doar Capul Bisericii Sale, ci și temelia ei. „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și anume Isus Cristos”, a scris Pavel (1 Corinteni 3:11). Membrii bisericii sunt numiți și „casa lui Dumnezeu”, despre care se spune că

este „zidită pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos Însuși.” Efeseni 2:19,20

Apostolul Petru a scris: „De aceea este scris în Scriptură: «Iată, pun în Sion o piatră de capăt, aleasă, prețioasă; și cine crede în El nu va fi dat de rușine.»” (1 Petru 2:6). În Apocalipsa 14:1-4, apostolul Ioan afirmă, de asemenea, că Isus este „piatra din capul unghiului” din Sion – biserica desăvârșită. Acest lucru este deosebit de demn de remarcat având în vedere neînțelegerea care s-a atașat de afirmația lui Isus: „Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea.” Matei 16:18

Această afirmație a fost interpretată greșit, în sensul că Petru urma să fie „piatra” pe care urma să fie zidită Biserica lui Cristos. Totuși, această interpretare se dovedește a fi eronată când descoperim că Isus a folosit două cuvinte grecești diferite în această afirmație. Când a spus: „Tu ești Petru”, cuvântul grecesc tradus prin Petru este „petros”, care înseamnă „bucată de stâncă”. Cu toate acestea, când a spus: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea”, El a folosit cuvântul grecesc „petra”, care înseamnă „masă de piatră”, un bolovan, ca să zicem așa.

Petru tocmai îi spusese lui Isus: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:16). Isus a fost mulțumit de această mărturisire. Am putea parafraza răspunsul său către Petru pentru a-i clarifica puțin sensul: „Petru, numele tău înseamnă că ești o mică bucată de stâncă – un pietricel, ca să zicem așa. În comparație cu semnificația numelui tău, marele fapt al mesianității Mele și faptul că sunt Fiul lui Dumnezeu este ca o mare masă de stâncă – un

bolovan uriaș – iar Biserica va fi zidită pe Mine ca temelie ei.”

În numărul revistei The Dawn de luna viitoare, vom aborda subiectul „Biserica”. Printre temele importante care vor fi discutate se numără: rolul celor doisprezece apostoli și al altor slujitori ai bisericii; misiunea bisericii; și fazele cerești și pământești ale planului lui Dumnezeu pentru mântuirea întregii omeniri prin Cristos.